

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 24/2026-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditsša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej RESULTS s.r.o., advokátska kancelária, Račianska 38, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 7Co/127/2020 a sp. zn. 7Co/78/2025 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 7Co/127/2020 a sp. zn. 7Co/78/2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/78/2025 konal bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume **4 500 eur**, ktoré jej **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **981,78 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyni sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 24/2026-26 z 27. januára 2026 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaniach označených v záhlaví. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/78/2025 bez zbytočných prietahov a priznal jej finančné zadosťučinenie vo výške 17 500 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.
2. Žalobcovia sa žalobou doručenou 8. augusta 2014 pôvodne Okresnému súdu Bratislava III domáhajú proti sťažovateľke (a ďalšiemu žalovanému, jej bývalému manželovi) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Konanie bolo pôvodne okresným súdom vedené pod sp. zn. 14C/229/2014, aktuálne je vedené Mestským súdom Bratislava IV pod sp. zn. B3-14C/229/2014.
3. Okresný súd rozsudkom z 30. septembra 2019 určil, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti (bytu špecifikovaného v petite), a priznal im nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Proti rozsudku podala sťažovateľka odvolanie.
4. Krajský súd rozhodol o odvolaní rozsudkom č. k. 7Co/127/2020-547 z 3. novembra 2021, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu a žalobcom priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka 3. marca 2022 dovolanie.
5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Cdo/31/2023 z 19. marca 2025 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. e) Civilného sporového poriadku, ktorá je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takou závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Doplnenie tretieho člena senátu 7Co v danej veci a zmena zloženia senátu nesledovali príslušné ustanovenia rozvrhu práce, pretože v relevantnom čase neupravoval kompletne obsadenie senátu 7Co, a preto nebolo možné vylúčiť, že by táto zmena nezasiahla do základného práva na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy.
6. Krajský súd o odvolaní sťažovateľky dosiaľ opätovne nerozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že súdne konanie, ktoré je proti nej vedené, nie je ani po viac ako jedenástich rokoch od podania žaloby právoplatne ukončené. Zároveň uvádza, že medzi ňou a žalovaným (exmanželom) prebieha ďalšie samostatné konanie na mestskom súde pod sp. zn. B3-44C/231/2014, ktorého predmetom je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva

manželov (ďalej len „BSM“). Uvedené konanie bolo 18. februára 2015 prerušené do právoplatného skončenia napadnutého konania, keďže masa BSM medzi sťažovateľkou a jej exmanželom môže byť ovplyvnená práve definitívnym výsledkom ústavnou sťažnosťou napadnutého konania. Sťažovateľka nemôže bez súhlasu exmanžela už viac ako dvanásť rokov od zrušenia BSM disponovať nevyporiadanim majetkom. Žije v pretrvávajúcej neistote, akým spôsobom bude v konečnom dôsledku rozhodnuté.

8. V súvislosti s postupom krajského súdu sťažovateľka poukazuje na bezprecedentné zrušenie rozsudku krajského súdu z procesných dôvodov, v dôsledku čoho došlo k predĺženiu napadnutého konania minimálne o viac ako štyri roky, a to bez toho, aby bol známy akýkoľvek právny názor dovolacieho súdu týkajúci sa hmotnoprávných otázok v posudzovanej veci. Navyše po vrátení veci z dovolacieho súdu krajský súd vo veci opätovne stále nerozhodol.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

Vyjadrenie krajského súdu:

9. K prijatej ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj predseda krajského súdu podaním z 10. februára 2026. V úvode poukázal na vyjadrenie predsedníčky senátu 7Co a referujúcej sudkyne, ktorá v úvode na doplnenie uviedla skutočnosti na ozrejmenie zloženia senátu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľky (sp. zn. 7Co/127/2020). V ďalšom poukázala na to, že po rozhodnutí dovolacieho súdu bol spis odvolaciemu súdu opätovne doručený 16. júna 2025. Odvtedy odvolací súd opakovane rozhodoval o podaniach sťažovateľky, čo je jedným z dôvodov, prečo odvolací súd o podanom odvolaní ešte nerozhodol. Ďalším nie menej závažným dôvodom je skutočnosť, že ako sudkyňa spravodajkyňa je povinná prednostne vybavovať najstaršie veci, v ktorých bola podaná sťažnosť na prietahy v konaní, a veci, ktoré spĺňali kritériá na aplikáciu osobitnej zásady na prednostné rozhodnutie, a tieto kritériá v danom prípade neboli naplnené.

10. Sťažovateľka po doručení spisu odvolaciemu súdu podala 23. júla 2025 žiadosť o vylúčenie senátu 7Co z pojednania a rozhodnutia veci. Vec bola predložená 8. augusta 2025 dovolaciemu súdu na rozhodnutie bezprostredne po tom, ako predseda krajského súdu uznesením z 31. júla 2025 vylúčil Mgr. Ninu Dubovskú z rozhodovania veci a senát 7Co bol doplnený o tretieho člena senátu JUDr. Renátu Janákovú. Najvyšší súd vrátil spis odvolaciemu súdu 19. augusta 2025 s tým, že je potrebné vyzvať sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za podanú námietku zaujatosti. Odvolací súd vyrubil sťažovateľke súdny poplatok uznesením z 1. septembra 2025, proti čomu podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol odvolací súd uznesením z 10. septembra 2025. Následne predložil spis opätovne najvyššiemu súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Podaním z 23. septembra 2025 najvyšší súd vrátil spis odvolaciemu súdu bez rozhodnutia o námietke zaujatosti s odôvodnením, že neboli splnené zákonné podmienky, a uvedené dal odvolací súd sťažovateľke na vedomie. Podaním zo 14. októbra 2025 sťažovateľka požiadala o vrátenie zaplateného súdneho poplatku, o čom rozhodol odvolací súd uznesením z 26. novembra 2025 (v spojení s opravným uznesením z 3. decembra 2025) právoplatným 4. decembra 2025. V priebehu odvolacieho konania bolo zároveň potrebné oboznamovať strany sporu i s ďalšími podaniami sťažovateľky, v ktorých opakovane vyjadrovala svoj názor k priebehu konania, rozhodnutiu

dovolacieho súdu, a umožniť sa rovnako ostatným stranám sporu k podaniam sťažovateľky vyjadriť. Odvolací súd s ohľadom na ústavnú sťažnosť sťažovateľky prednostne po dôkladnom preštudovaní odvolacej argumentácie sťažovateľky vo veci rozhodne.

11. Predseda krajského súdu s poukazom na vyjadrenie predsedníčky senátu doplnil, že vec vedená pod sp. zn. 7Co/127/2020 bola rozhodnutá v časovom horizonte 13 mesiacov, ktorý je aj judikatúrou ústavného súdu považované za primeraný. Vec vedená pod sp. zn. 7Co/78/2025 napadla 16. júna 2025, pričom krajský súd vo veci vykonával zmienené priebežne potrebné úkony. Aktuálne sa vec pripravuje na prednostné rozhodnutie a v prípade, že budú splnené procesné podmienky, bude o nej rozhodnuté do 30. júna 2026. V kontexte uvedeného nepovažuje ústavnú sťažnosť vo vzťahu ku krajskému súdu za dôvodnú.

Replika sťažovateľky:

12. Vzhľadom na obsah vyjadrenia krajského súdu bez jeho obsahového vplyvu na rozhodovanie ústavného súdu v jeho jednotlivých aspektoch nepovažoval ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľku na zaujatie stanoviska k danému vyjadreniu a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

14. Podstata námietok sťažovateľky je založená na tvrdení, že doterajšia ochrana jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nie je zavinením krajského súdu v napadnutom konaní dostatočne rýchla a účinná.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie citovaného základného práva vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III.ÚS 154/06, II.ÚS 118/2019).

16. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020). Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným

prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

17. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom napadnutého konania je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (bytu). Z hľadiska predmetu sporu ide o občianskoprávnu vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov. Z obsahu ústavnej sťažnosti ani vyjadrenia krajského súdu nevyplýva žiadna osobitná okolnosť, na základe ktorej by napadnuté konanie bolo možné považovať za osobitne skutkovo alebo právne zložitú. Je však potrebné zohľadniť skutočnosť, na ktorú poukazuje sťažovateľka, a to prerušenie konania vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva jej a jej bývalého manžela. Dĺžka predmetného konania má na uvedené prerušenie konania zásadne negatívny dopad.

18. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prieťahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Podľa názoru krajského súdu dĺžka napadnutého odvolacieho konania je negatívne ovplyvnená správaním sťažovateľky (námietka zaujatosti, vrátenie súdneho poplatku a iné podania). V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na judikatúru ESLP, v súlade s ktorou sťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané uplatnenie procesných prostriedkov, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane nemožno pričítať štátu zodpovednosť za prieťahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (rozsudok ESLP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 vo veci Dostál proti Českej republike, § 220).

19. V súvislosti s ústavným prieskumom postupu krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, predložených príloh a vyjadrenia krajského súdu zhrnul, že sťažovateľkou podané odvolanie bolo krajskému súdu prvýkrát predložené 18. septembra 2020 (sp. zn. 7Co/127/2020), ktorý o ňom rozhodol potvrdzujúcim rozsudkom z 3. novembra 2021. Vec vrátil súdu prvej inštancie 25. novembra 2021. Na základe dovolania podaného sťažovateľkou 3. marca 2022 bola vec 20. februára 2023 predložená dovolaciemu súdu, ktorý uznesením z 19. marca 2025 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. A to v dôsledku procesného pochybenia krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní v nesprávnom zložení senátu (bod 5). Vec sťažovateľky bola 16. júna 2025 predložená krajskému súdu na opätovné rozhodnutie o odvolaní (sp. zn. 7Co/78/2025) s predpokladaným termínom rozhodnutia do 30. júna 2026.

20. Po vydaní rozsudku okresným súdom 30. septembra 2019 vo veci sťažovateľky rozhodoval buď odvolací súd, alebo dovolací súd. K predĺženiu celého konania prispel krajský súd tým, že jeho rozsudok bol dovolacím súdom zrušený z procesných dôvodov, v dôsledku čoho je povinný o odvolaní opätovne rozhodovať. Uvedené svedčí o neefektívnom postupe krajského súdu.

21. V okolnostiach danej veci musí ústavný súd zdôrazniť, že čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia z procesných dôvodov ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo. Podľa názoru ústavného súdu podiel krajského súdu na doterajšej

dĺžke napadnutého konania je nepreghadnutel'ny. Od septembra 2020 (keď mu bola prvýkrát vec predložená na rozhodnutie o odvolaní) do novembra 2021 (keď bol spis spolu s rozhodnutím vrátený súdu prvej inštanacie) konanie na krajskom súde trvalo 1 rok a 2 mesiace. V dôsledku jeho neefektívnej činnosti bolo konanie predĺžené aj o dovolacie konanie, ktoré v konečnom dôsledku trvalo dva roky.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných priet'ahov, a tým k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku nálezu.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

23. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

24. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal krajskému súde, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu), a tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľka nachádza. V čase rozhodovania ústavného súdu o namietanom porušení práv s'ťažovateľky nie je napadnuté konanie vedené krajským súdom skončené (aj keď je prísl'ub možného rozhodnutia vo veci do 30. júna 2026).

25. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dov'rsenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne prikaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Tak to je aj v prípade s'ťažovateľky, ktorá požadovala jeho priznanie pôvodne vo výške 17 500 eur.

26. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. Vzhľadom na konštatované zbytočné priet'ahy krajského súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu, a teda aj v kontexte celkovej dĺžky konania a skutočnosti, že je naň naviazané ďalšie konanie, ktoré je prerušené, a aj jeho charakteru a dopadu na s'ťažovateľku (vyporiadanie BSM), ústavný súd, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 4 500 eur s'ťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavnej s'ťažnosti nevyhovet (bod 5 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

28. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia.

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľke v rozsahu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia (z 30. decembra 2025) a podanie ústavnej sťažnosti (z 8. januára 2026). Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2025 predstavuje sumu 371 eur, v roku 2026 sumu 396,50 eur a režijný paušál v roku 2025 sumu 14,84 eur a v roku 2026 sumu 15,86 eur. Ústavný súd teda sťažovateľke priznal náhradu za dva úkony právnej služby vrátane dane z pridanej hodnoty celkovo teda vo výške 981,78 eur (bod 4 výroku nálezu).

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu